

Peter James

SURMAGA VÕIDU

Inglise keelest tõlkinud Lauri Saaber

Originaali tiitel:
Peter James
Dead Tomorrow
Pan Books 2014

Toimetanud Siiri Soidro
Kujundanud Siiri Timmerman

Copyright © Really Scary Books / Peter James 2009
Tõlge eesti keelde © Lauri Saaber ja Tänapäev, 2016
ISBN 978-9949-85-066-2
www.tnp.ee

Trükitud AS Pakett trükikojas

*Pühendatud Fred Newmani mälestusele.
Austusega!*

1

Susan vihkas seda mootorratast. Tal oli kombeks Natile rääkida, et motikad tapavad, et baigisõit on maailma kõige ohtlikum asi. Üha uuesti ja uuesti. Nat aga õrritas teda meeleldi väitega, et statistika osas ta tegelikult eksib. Õigupoolest on kõige ohtlikum asi üldse kodusse kööki minek. Surma tõenäosus on suurim just seal.

Oma tööelus haigla vanemresidendina oli Nat selle tunnista-jaks päevast päeva. Muidugi leidis motikatega vahel aset koledaid õnnetusi, kuid võrreldes köökides toimuvaga oli see köömes.

Inimesed hukkusid korrapäraselt elektrilöögi läbi, kuna torka-sid kahvleid röstritesse. Või kukkusid maha köögitoolilt ja murd-sid kaela. Või lämbusid. Või said toidumürgituse. Iseäranis meeldis Natile jutustada ohvrist, kes oli toodud Sussexi kuningliku krahv-konnahaigla kiirabiosakonda, kus mees töötas – või pigemini *üle-töötas* –, kuna nõudepesumasina kohale ummistust kõrvaldama kummardujat oli silma pussitanud lihalõikenuga.

Mootorrattad ei ole ohtlikud, ka mitte sellised nagu minu Honda Fireblade (punane monstrum, mis kiirendas kolme sekun-diga kuuekümneme miilini tunnis), väitis mees mõnuga, hoopis kaas-liiklejates on viga. Nende suhtes tuleb valvel olla, muud midagi. Ja pagan, pealegi väljastab minu Fireblade sootuks vähem süsini-kuheitmeid kui sinu käula Audi TT.

Aga seda juttu ei teinud Susan kuulma.

Ei teinud kuulma ka virinat, et jõulud – pühadeni oli jäänud viis nädalat – veedetakse alati Susani vanemate pool, keda mees mõnuga kutsus kaasaantud nuhtluseks. Mehe ema, kadunuke, ta-vatses ikka öelda, et erinevalt sõpradest ei saa suguseltsi valida. Paganama tõsi.

Nat oli kusagilt lugenud, kuidas abielumehed loodavad, et nai-ne ei muutu kunagi, sellal kui naiste siht abielusadamas on mees-terahva ümberkasvatamine.

Noh, Susan Cooper pürgis igatahes jõudsalt sihile, kasutades

kõige hävitavamad relva naiste arsenalis: olles kuuendat kuud rase. Otse loomulikult tundis Nat põrgu moodi uhkust. Ning teadvustas nukralt, et üsna varsti on ta sunnitud oludega leppima. Fireblade'ist tuleb loobuda, asendada see millegi praktilisega. Mõne universaali või pereautoga. Susani sotsiaalse ja keskkondliku südametunnistuse vaigistamiseks, jumal hoidku, veel neetud diisli-elektrihübriidiga.

Ning mis lõbu tal siis enam on?

Saabunud hilisel tunnil koju nende väikesesse majakesse Rodmellis, Brightonist kümne miili kaugusel, istus ta köögilaua ääres ja põrnitses haigutamisi hommikutelevisiooni uudiseid enesetapuplahvatusest Afganistanis. Ekraani järgi oli kell 8.11, käekella järgi 8.09. Tema meelte virkuseastme järgi oli parajasti südaöö. Ta kühveldas lusikaga suhu täisterahelbeid, loputas need alla apelsinimahla ja musta kohviga, enne kui tõttas tagasi üla-korrusele. Suudlema Susanit ja patsutama lahkumise eel naise Kõrvitsat.

„Sõida ettevaatlikult,“ palus Susan.

Kas arvad, et ma kavatsen sõita ohtlikult, mõtles ta, kuid jättis ütlemata. Selle asemel sõnas: „Ma armastan sind.“

„Mina sind ka. Helista mulle.“

Nat suudles naist taas, läks allkorrusele, sikutas kiivri pähe ja nahkkindad kätte ning astus õue härmatanud hommikusse. Taevas oli äsja koitma hakanud, kui ta veeretasku punase masina garaazist välja ja lajatas ukse valju kolksatusega kinni. Ehkki maapind kahutas, ei olnud vihma sadanud juba mitu päeva, seega puudus teedel kiilasjäaõht.

Heitnud pilgu üles kardinatega kaetud aknale, vajutas ta oma südamelähedase motika starterilüliti viimast korda elus.

2

Doktor Ross Hunter on mu elus üks väheseid alalisi nähtusi, mõtles Lynn Beckett verandal arstikabineti kellanuppu vajutades. Tõtt-öelda, kui endaga aus olla, jääksin ma muude alaliste nähtuste nimetamises üpriski jänni. Arvestamata ehk *altvedamist*. See nähtus on päris kindlasti alaline. Alt vedada ma oskan, olen alati osanud. Õigupoolest olen ma selles kibe käsi. Alt vedada võiksin ma kogu Inglismaad.

Lühidalt sõnastatuna oli tema elu olnud kolmekümne seitsme aasta pikkune äparduste rada, alustades väiksemate jamadega, nagu nimetissõrme otsa küljest kaksamine autouksega seitsmeselt, ning kasvades sedamööda, kuidas elu ladus ta õlgadele suuremat koormat. Lapsena oli ta alt vedanud oma vanemaid, naisena abi-kaasat ning praegu, üksikemana, vedas ta igapidi alt oma teismelist tütart.

Arsti vastuvõtt asus Hove'is, avaras Edwardi-ajastu villas vaikesel tänaval, mis oli varem olnud üleni elurajoon. Nüüd aga olid paljud väarikad terrassidega kodud ammu lammutatud ja korter-majadega asendatud. Enamik säilinuid sisaldas, sarnaselt sellega siin, kas kontorit või meditsiinipraksist.

Lynn astus tuttavasse koridori, kus mööblilaki lõhnaga segunes nõrk antiseptikumihõng, nägi koridori lõpus kirjutuslaua taga doktor Hunteri telefonikõnega hõivatud sekretäri ja lipsas ootetuppa.

Tema umbkaudu viieteistkümne külastusaasta jooksul polnud too süngevõitu lahmakas tuba põrmugi muutunud. Sama ebamääraselt Austraalia-kujuline rõskuselaik kipskrohviga laes, sama kummipuu kamina ees potis, tuttav kopituselõhn, noodsamad ühtesobimatud tugitoolid ja diivanid, mis paistsid olevat aegade hämaruses ostetud mingilt komisjonipoe tühjendusoksjonilt. Ruumi keskpais ümmargusel tammelaakesel ei olnud mõnda ajakirja vist juba aastaid vahetatud.

Ta piidles sügavale katkiste vedrudega tugitooli vajunud vanamehetudi. Kepi vaiba sisse surunud, pigistas vanamees seda pingsalt, justkui püüaks vältida tooli rüppe ära kadumist. Kõrval kärsitu välimusega kolmekümnendates aastates mees, sametkraega sinine pintsak seljas, ametis oma BlackBerry kallal. Püсталusel olid arvukad brošüürid, millest üks pakkus nõuandeid suitsetamisest loobumiseks, ehkki närvilises seisundis Lynn oleks eelistanud hetkel pigem nõu, kuidas suitsetada *rohkem*.

Kuigi laual lebas Timesi värske number, otsustas Lynn, et lugemisele keskenduda pole tal tuju. Seitsaadik kui doktor Hunteri sekretär helistas eile õhtu eel palvega, et ta tuleks kohe hommikul üksinda arsti jutule, polnud ta õieti raasugi maganud. Madal veresuhkur tekitas võdiseva tunde. Rohtu oli ta võtnud, aga neelanud hommikueineks vaevalt suutäie.

Laskunud sirge seljatoega kõva tooli servale nagu õrrele, soris ta käekotis ja poetas suhu paar glükoositabletti. Miks tahab doktor Hunter temaga nii pakiliselt kohtuda? Kas asi on tema möödunud nädala vereproovis või – mis tõenäolisem – Caitlinis? Varasemate ehmatusete puhul, nagu siis, kui ta avastas rinnal kühmu või kui teda haaras kabuhirm, et tütre ettearvamatut käitumist võib põhjustada ajukasvaja, oli arst lihtsalt telefonitsi isiklikult teatanud rõõmusõnumi, et koe- või vereproovide või skaneeringu tulemused olid normis ja olgu ta mureta. Niivõrd, kuivõrd Caitliniga sai iial *mureta* olla.

Ta tõstis jala üle põlve ja uuesti maha. Riides oli ta moekalt: kandis oma parimat mantlit – sinist, keskmise pikkusega, villast ja kašmiirist, jaanuarikuine soodusmüük –, tumesinist kootud sviitrit, musti pükse ja musti seemisnahkseid saapaid. Mõõnmata seda endale kunagi, üritas ta arstiga kohtudes alati hea välja näha. Mitte otseselt üles löödud – kunst, mille ta oli ammugi unustanud, vajalikust julgusest rääkimata –, kuid vähemasti viisakalt riides. Koos tubli poolte naispatsientidega oli temagi doktor Hunteri järele kaua salakesi õhanud. Mitte et ta oleks söandanud sellest mehele eales märku anda.

Lahkumine Maliga oli laastanud tema enesehinnangu. Ta oli veetlev kolmekümne seitsme aastane naine, mitu sõbrannat ning ka nüüdseks surnud õde olid kinnitanud, et ta oleks veel hoopis veetlevam, kui kaotatud kehakaal natuke taastuks. Ta teadis, et jätab närbi mulje: nägi seda peeglist vaadates isegi. Närvutanud oli teda muretsemine kõige, ent viimased kuus aastat eeskätt Caitlini pärast.

Varsti pärast üheksandat sünnipäeva oli Caitlinil diagnoositud maksahaigus. Sealt alates oleksid nad kahekesi kui rännanud pikas pimedas tunnelis. Lakkamatud käigud spetsialistide juurde. Uuringud. Põgusad haiglaravil viibimised siin Sussexis ja venivamad Lõuna-Londoni kuningliku haigla maksaosakonnas – üks kestis ligemale aasta. Tütar oli talunud lõikusi, sapijuhadesse stentide paigaldamist. Järgnesid lõikused stentide eemaldamiseks. Lõputud vereülekanDED. Ajuti oli tüdruk haigusest nii rammetu, et uinus koolitundides alatasa. Ei jaksanud enam mängida oma südamelähedast saksofoni, sest hingata oli raske. Jõudes teismekka, muutus Caitlin järjepanu vihasemaks ja mässumeelsemaks. Nõudis seletust, miks just tema.

Küsimus, millele Lynn vastata ei osanud.

Ta ei suutnud loendada, kui tihti oli ta ärevalt istunud Sussexi kuningliku krahvkonnahaigla kiirabipalatis, kuni meedikud tema tüdart tohterdasid. Kord oli läinud tarvis maoloputust, sest kolmeteistaastaselt oli tüdruk baarikapist varastanud pudeli viina. Teine kord, neljateistaastaselt, kukkus Caitlin jällegi hašiüiimas katuselt. Lisaks õudustäratav öö, kui tütar tuli kell kaks öösel ema magamistuppa klaasistunud pilgul, vaheldumisi higistades ja külmetades, nõnda et hambad plagisesid, ning kurtes, et pea valutab kellegi Brightoni päti antud *ecstasy*-tabletist, mille ta oli alla kugistanud.

Neil juhtudel sõitis doktor Hunter haiglasse ega lahkunud enne veendumist, et oht Caitlinile on möödas. Ehkki see ei kuulunud perearsti kohuste hulka, oli mees ometi säärase loomuga.

Nüüd avaneski uks ja arst astus tuppa. Elegantset kõrget kasvu ja peenetriibulises ülikonnas, rühilt sihvakas, ilusat nägu raamimas lainjad halliträpsulised juuksed, leebeid hoolivaid rohelisi silmi kergelt varjutamas poolkuukujulised prillid.

„Lynn!“ ütles mees, tugev tarmukas hääl täna hommikul veideralt sumbunud. „Tulge minu kabinetti.“

Patsientide tervitamiseks oli doktor Ross Hunteril kaks erinevat ilmet. Lynn oli patsiendiaastate jooksul näinud vaid mehe hari-likku sooja ja siirast, külalislahket naeratust. Mitte kunagi polnud ta trehvanud kahetsevat, alahuult purevat näokrimpsutust. Ilmet, mida hoiti vaka all ja mis toodi lagedale üksnes vastutahtsi.

Ilmet, mis oli arstil parajasti palgel.

3

Kiiruse mõõtmiseks oli koht hea. Brightonisse ruttavad pendeldajad, kes sõitsid sellel Lewesi maantee lõigul regulaarselt, teadsid, et ehkki kiirusepiirang on nelikümmend miili tunnis, võivad nad pärast foori turvaliselt gaasi anda ega pruugi mitmerealisel teel uuesti hoogu vähendada enne kiiruskaamerani jõudmist, kuhu oli peaaegu terve miil.

Kõrvalteele pargitud ja vaateväljal osaliselt bussiootepaviljoni taha peitunud BMW universaali sini-kolla-hõberuudulised eraldusmärgid moodustasid enamikule inimestele soovimatu varahommikuse üllatuse.

Konstaabel Tony Omotoso seisis teisel pool autot, käsivarred toetatud katusele, ning sihtis peos oleva laseri punase tulukesega eesmise numbrimärke, mis kinkis hinnanguliselt kiirust ületavate sõidukite puhul täpseima näidu. Ta muljus päästikut ühe Toyota sedaani numbrimärgil. Digitabloo näitas 44 miili tunnis. Politseid tähele pannud juht oli juba pidurdama hakanud. Rangelt suunistest lähtuv Omotoso lubas sallitud kiiruseületusena kümme

protsenti pluss kaks. Pidurituled hõõgumas, veeres Toyota mööda. Edasi võttis ta sihikule valge Transiti kaubiku – 43 miili tunnis. Seejärel kihutas mööda must tsikkel, Harley Softail, pidamata piirangust midagi, aga kiirust ei õnnestunud õigel ajal fikseerida.

Tony vasakul käel, valmis jalamaid nähtavale hüppama, kui ta hüüatab, oli tema paarimees konstaabel Ian Upperton, pikka kasvu ja kõhn, vormimüts peas ja kollane helkurvest seljas. Mõlemad mehed lõdisesid külmast.

Upperton saatis Harleyd pilguga. Uppertonile meeldisid tsiklid – meeldisid kõik motikad, tema ambitsioon oligi saada mootorrattapolitseinikuks. Ometi olid Harleyd rohkem kulgemiseks mõeldud. Uppertoni tõeline kirk olid ülikiired võidusõidumasinad, nagu BMW, Suzuki Hayabusa, Honda Fireblade. Baigid, mida oli tarvis kurvide läbimisel küljele kallutada, mitte pelgalt juht-rauda tüürida justkui autorooli.

Üks punane Ducati mööduski praegu, ent motomees oli neid silmanud ja aeglustanud sõidu enam-vähem teokiirusele. Välimises reas lähenes äratrööbatud moega roheline Fiesta, mis aga ei olnud seda ilmselgelt.

„Fiesta!“ hõikas Omotoso. „Viiskümmend kaks!“

Konstaabel Upperton astus lagedale, et auto maha viibata. Kuid auto põrutas mööda, kas pimesi või nimme.

„Okei, läki.“ Hõiganud valjusti numbrimärgi – W432 CPN – hüppas Upperton rooli.

„Värdjad!“

„Jeh, türaahvid!“

„Miks te ei jahi päris kurjategijaid, ah?“

„Jeh, ärge kiusake liiklejaid, raisk.“

Pead pöörates nägi Tony Omotoso kaht mööda loivavat noorukit.

Sest et Inglismaal hukub teedel aastas kolm tuhat viissada inimest, sellal kui mõrvatakse viissada, vaat miks, oleks ta tahtnud nolksidele

öelda. *Sest et sitapeade tõttu, nagu too Fiesta juht, kraabime meie Ianiga iga jumala päev asfaldilt surnud ja purustatud kehi.*

Aga selleks polnud mahti. Kolleeg oli käivitanud sinised katuseliskurid, sireen huilgas. Ta viskas laseri tagaistmele, puged ise ette, sulges prauhti ukse ja asus kinni sikutama turvavööd, kuna Upperton vuhises autoga, pedaal põrandas, liikluses avanenud tühemikku.

Nüüd pääses mõjule adrenaliin, ta tajus kõhukoopas kiirenduse survet, tema selgroog litsuti istmepõhja. Oo jaa, see oli tema ameti kõrghetk.

Armatuurlauale monteeritud ja automaatselt numbrimärke tuvastav videoekraan piiksatas, näidates Fiesta registrikandeid. W432 CPN ei olnud tasunud automaksu, kindlustus puudus ja omanikult oli juhiluba ära võetud.

Upperton tõmbas välimisse sõiduritta, kus kahandas Fiesta suhtes kärmelt vahemaad.

Äkki kõlas raadiokutsung. „HT-42?“

Omotoso krabas mikrofoni. „HT-42 kuuleb, just nii.“

Dispetšer ütles: „Meile on teatatud rängast liiklusavariist. Mootorratta ja auto kokkupõrge Coldean Lane'i ja Ditchling Roadi ristmikul. Kas saate sündmuspaigale sõita?“

Persse, mõtles Tony, kuna ei raatsinud lasta Fiestal minna. „Just nii, sõidame välja. Saatke häire Brightoni patrullidele. Ford Fiesta, registrinumber W432 CPN, rohelist värvi, suundub Lewesi maanteed pidi liiklussõlme lähistel kiiresti lõunasse. Kahtlustame lubadeta juhti.“

Tal polnud vaja käskida, et kolleeg auto viivitamatult ringi keerkaks. Upperton pidurdas järsult, parempoolsed suunatud plinkimas, ja otsis tühemikku vastasvööndi liiklusvoolus.